

Poselství sv. Kateřiny Labouré

Dynamika života

(Le message de Catherine Labouré: Dynamique de vie)

K šedesátému výročí blahořečení Kateřiny Labouré.

1933 – 28. květen – 1993

Tento překlad věnuje Kněžský seminář sv. Gorazda v Nitře

Úvod

Tato kniha se zrodila na základě mnohých otázek, týkajících se zjevení na ulici du Bac (Rue du Bac, 140). Někteří lidé pochybují o všem, co se týče zjevení, a ptají se, jakou to má souvislost s jejich dnešním životem. A opačně, jiné přitahuje všechno, co se zdá mimořádné. V této knize se chceme setkat hlavně s jedním svědkem: Kateřinou Labouré. Ona nám zprostředkovala poselství, které jí svěřila Panna Maria. Toto poselství je zároveň výzvou, jak mám žít Dobrou zvěst Evangelia, jak se setkat s Ježíšem Kristem. To znamená změnit své srdce a sloužit bližním.

Panna Maria a Kateřina se setkaly v kapli na ulici du Bac, kde od té doby hledají a nacházejí své místo malí i velcí, chudí i bohatí. Panna Maria se představila jako Neposkvrněné početí. Ona je vzorem církvi, která má v první řadě úkol svědčit o pravdách evangelia.

Papež Jan Pavel II. nám to připomíná ve své encyklice „Poslání Krista Vykupitele“, kde vzpomíná na konferenci latinsko-amerických biskupů v Pueble: „Chudí si zasluhují přednostní pozornost za všech okolností a ve všech situacích, ve kterých se nacházejí. Jsou stvořeni k Božímu obrazu, jsou Božími dětmi, i když je tento obraz často potupen a zastíněn. Bůh je na jejich straně, miluje a ochraňuje je [...]. Evangelizace chudých je výsostným důkazem pravosti mise Ježíše Krista...“

(22. 1. 1991, paragraf 55–60)

Kateřina celým svým životem vydávala toto evangelijní svědectví.

Tato kniha o zjevení na ulici du Bac nechce nic dokazovat, chce jenom přinést trochu světla pro náš každodenní život.

Dovolme Marii, aby se přiblížila i k nám tak, jako se přiblížila ke Kateřině, aby nám pomohla objevit Boží slovo v našem životě.

P. Richard McCullen
Generální direktor
Mezinárodního hnutí
mariánské mládeže

Ulice du Bac, 140 Paříž

Kaple v srdci Paříže, kam přichází každý rok prosit Pannu Marii Zázračné Medaile více než milion mužů, žen a dětí ze všech koutů světa, ze všech zemí i ze všech společenských vrstev. V roce 1830 se Panna Maria zjevila Kateřině Labouré privilegovaným způsobem. Zajisté, toto zjevení nepřidává nic nové k učení katolické víry. Když Panna Maria zasahuje na určitém místě, chce jenom připomenout aktuální potřebu evangelia.

Pokud dnes pozorujeme, co se děje na poutních místech, můžeme konstatovat, že jsou to:

- místa bratrství, kde se učíme lásce k bližním, snášenlivosti, trpělivosti,
- místa, kde se učíme sloužit bližním, hlavně chudým,
- místa, kde se učíme poznávat Ježíše Krista skrze Marii, která nás vždy vede k němu,
- místa, kde se učíme, jak máme vydávat evangelijní svědectví v dnešním světě.

Poselství

V této kapli Panna Maria zanechala poselství pro svět. Připomíná křesťanům, aby se setkali s Ježíšem Kristem v eucharistické hostině a obnovili se přijetím Ducha svatého.

Zanechala i znamení: Medaili, která připomíná nekonečnou Boží lásku k lidem. Představuje se nám jako matka, vychovatelka a průvodce na cestě k Ježíšovi.

Panna Maria chce jenom to, co chce Bůh, totiž aby tento svět byl lepší a spravedlivější. K tomu mají napomáhat i Mariánská hnutí mládeže.

Kateřina v Paříži

Kateřina se narodila 2. května 1806 ve vesnici Fain-les-Moutiers jako osmé dítě z deseti dětí, které přežily. Rodinu spojovala upřímná láska a štěstí. V roce 1815 ztratili matku. V té době měla Kateřina devět let. Brzo převzala roli domácí paní, protože její nejstarší sestra odešla do Společnosti sester sv. Vincenta. Starala se o celou domácnost: vaření, praní, domácí zvířata... Nezůstal jí čas ani na učení, číst a psát se naučila až jako osmnáctiletá.

Jako dvacetiletá se přestěhovala do Paříže, aby pomáhala v lidovém hostinci svého bratra. Tam poznala bídu dělníků, nezaměstnaných a vykořisťovaných. To ji vedlo k rozhodnutí zasvětit se úplně Bohu a bližním zejména chudým ve smyslu slov Pána Ježíše: cokoli jste udělali nejmenšímu z těchto mých bratrů, to jste udělali mně.“

V dubnu 1830 se Kateřina stává sestrou ve Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincenta a začíná období formace (seminář) v mateřinci (Rue du Bac, 140) v Paříži.

Upřímně obdivovala zakladatele Společnosti Vincenta de Paul, který velmi miloval chudé a nazýval je „naši páni“.

V horlivé modlitbě intenzivně prosila, aby ji takový duch oživoval po celý život. Její nadšení pro Boha se stávalo tak silným, že se dvakrát celkem výjimečným způsobem setkala s Pannou Marií v kapli: 18. července a 27. listopadu 1830, kdy dostala zvláštní poselství pro svět.

5. února 1831, po skončení období své formace, byla poslána do chudého předměstí jihovýchodního Paříže, aby sloužila starým lidem v domově na ulici Picpus – Reuilly.

Tam pak strávila celý život ve službě, při které se měla možnost setkávat se všemi druhy bídy a chudoby. Starala se o nemocné, vyhledávala všechny možné prostředky k tomu, aby mohly chudé rodiny zaplatit nájemné, schovávala utečence v období revolučních nepokojů (1848–1871).

V té době jí hrozilo i vězení, ale její chudí přátelé ji ochránili. Pomáhala tělesně i duševně všem trpícím bez rozdílu jejich náboženského i politického přesvědčení. Její srdce vedla neodolatelná síla Boží dobroty.

Kateřina umírá 31. prosince 1876 jako sedmdesátiletá po 45 letech obětavé a neúnavné služby chudým.

Kateřina v souvislostech společenského, politického, ekonomického a náboženského života té doby

V roce 1815 žilo až 85 % Francouzů ještě na venkově. Revoluce a další politické režimy však pomohly malým a středním vlastníkům, ale i tak ještě zůstaly miliony lidí bez vlastní půdy a musely pracovat jako nájemníci a sluhové. Měšťané získávali stále více moci v důsledku industrializace. Rozvíjela se výroba oleje, železa, textilu, strojů... Hospodářství procházelo velkým rozvojem. Lidé se začali hrnout do měst, přestože tam nacházeli velmi tvrdé pracovní a existenční podmínky.

Rozdělování majetku bylo nespravedlivé, bohatství jednotlivců neúměrně vzrůstalo, čímž vznikaly bolestné třídní rozdíly. Současně se prohlubovala propast mezi církví a dělníky. I Panna Maria připomněla, že církev má povinnost starat se o chudé, když lidové masy trpěly hladem, analfabetismem, nemocemi atd. Podmínky života i práce byly velmi tvrdé, protože pracovní doba trvala 12 až 16 hodin, a to za ubohou mzdu. Ubytování bylo nezdravé, strava nedostačující a hygiena téměř neexistovala. Často pracovaly již osmileté děti v dolech a v textilních dílnách, proto nemohly chodit do školy.

Život zasvěcen službě 1831–1876

Sestra Kateřina prožívala své poslání jednoduše, upřímně, odhodlaně a věrně. Věděla, že jde o evangelijní poselství Ježíšovy lásky, která si přeje naše obrácení a službu trpícím bližním. Proto obětavě sloužila tím nejubožejším: nemocným, starcům a dokonce i psychicky nemocným a alkoholikům. Byla to tvrdá realita života zakoušená po období zjevení a omilostnění. Každému uměla vždy říct slova útěchy, modlila se za trpící a věřila, že sám Duch svatý koná v nich své dílo obrácení.

V roce 1838 bylo podle žádosti Panny Marie založeno Mariánské hnutí mládeže. Jeho cílem bylo vychovávat mladé lidi jak po lidské, tak i po křesťanské stránce.

Kateřina jako hluboce evangelijní duše uměla kontemplant Krista v bratřích a sestřích, kterým pokorně sloužila. A právě toto její osobní životní svědectví nejlépe potvrzuje pravost poselství, které dostala ve zjeveních v roce 1830. Ona byla nejen „vidoucí“, ale hlavně hluboce věřící.

Zjevení

Poselství z ulice du Bac vyjadřuje výzvu evangelia

Neposkvrněná Panna přichází jako Matka, chce pomoci církvi v apoštolátu skrze medaili. Vyzývá nás, abychom zkoumali svůj život podle čtyř etap, kterými prošla Kateřina:

- **doba setkání**, tj. žít hluboké přátelství, to je úžasná skutečnost. Každý dobrý vztah k bližním dává něco z Boha, který je věčná Láska.
- **doba modlitby**, znamená kontemplaci, plnou odevzdanost Bohu. Máme intimně prožívat jeho lásku a přenášet ji do vztahů s bližními, do společenství.
- **doba pravdy** – Kdo se snaží o pravdivé setkání s Boží láskou, pravdivě poznává v její světle sebe samého, co vede k osvobození.

- **doba závazků** – kdo žije v lásce, snadno se dělí o hmotné prostředky a záleží mu na jejich spravedlivém rozdělení a užívání. V té době je možné se angažovat spolu v církvi a s církví za pokoj, úctu k životu a hlásání dobré zvěsti chudým.

Dějiny zjevení

Sestra Kateřina se v období své formace v roce 1830 privilegovaným způsobem setkala s Pannou Marií v kapli.

První zjevení – 18. července 1830

Kateřina píše: „V noci o půl dvanácté jsem slyšela oslovení: Milá sestro! Milá sestro! Vzbudila jsem se a uviděla jsem tajemné dítě, které stálo u mé postele. Vyzvalo mně: Svatá Panna vás čeká...“

Kateřina se oblékla a následovala dítě.

Píše o tom: „Můj tajemný průvodce šel přede mnou stále po levé straně a šířil paprsky světla všude kolem sebe...“

Přišli do kaple. Zastavili se u oltáře nedaleko křesla...

Tehdy uslyšela jakoby šustění hedvábných šatů. Průvodce řekl: „Hle, svatá Panna.“ Kateřina se však zdráhala uvěřit, ale znovu slyšela: „Hle, svatá Panna.“

Později o tom napsala, že průvodce to opakoval silným a přísným mužským hlasem. Pak se jedním skokem ocitla na stupních oltáře na kolenou a své složené ruce si opřela o kolena sedící Panny Marie.

Kateřina vzpomíná: „To byly nejsladší chvíle mého života, nejsem schopná vyjádřit, co jsem tehdy prožívala.“

Maria mi řekla, jak se mám chovat vůči svému duchovnímu otci direktorovi, a poté ještě mnoho jiných věcí... Bůh vás chce pověřit jistým posláním. Budou vám protiředit...“

Je jisté, že Kateřina musela o svých zjeveních hovořit s otcem direktorem, musela mu říct i o ražení medailí.

V zjevení se dále dověděla: „Přijdou zlé časy, celý svět bude otřesen různými pohromami. Ale přicházejte k tomuto oltáři, kde všichni obdrží milosti, o které budou s důvěrou prosit...“

Nakonec dává Panna Maria Kateřině plán pro založení nového hnutí pro mládež.

Kateřina končí: „Nevím, jak dlouhou jsem tam zůstala... Vím však, že když odešla, jako by všechno zhaslo.“

Setkání trvalo dvě a půl hodiny. Kateřina zůstala při plném vědomí až do rána, byla si jistá, že to nebyl sen. Otec Aladel, direktor, jí však vůbec nevěřil. Byl to tedy konec? Ne!

Druhé zjevení – 27. listopad 1830

Byla sobota před první nedělí adventní, půl sedmé večer, v kapli mateřského domu, v tichosti během společné rozjímavé modlitby najednou jako by slyšela šustění hedvábí. Po pravé straně hlavního oltáře uviděla Pannu Marii jakoby „oděnou sluncem“ (Apokalypsa, kap. 12). Kromě Kateřiny nikdo nic nezpovozoroval. Ukázaly se jí dva obrazy. Na prvním Panna Maria stojí na zemské polokouli, v ruce drží malou pozlacenou kouli a nohama šlape po hadovi. Na druhém obrazu vycházejí z Mariiných rukou paprsky světla, které osvětlují zeměkouli. Současně Kateřina slyší hlas: „Tyto paprsky zobrazují milosti, které Panna Maria zprostředkuje lidem“.

Najednou zjevení dostane tvar oválné medaile. V horní části je napsaný povzdech: „Bez hříchu počatá Panna Maria, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“

Medaile se obrátí a na její druhé straně je mariánský monogram M, z kterého vyčnívá kříž. Dole jsou dvě srdce: jedno ověšené trním a druhé probodené mečem. Přitom zazněla tyto slova: Dejte razit medaile podle tohoto vzoru. Osoby, které je budou s důvěrou nosit, obdrží velké milosti.

Kateřina hovořila o tomto novém zjevení s otcem Aladelem ve zpovědnici. Pro ni bylo důležité jenom to, aby se splnilo poselství. Pokorná a skromná po celý svůj život odmítala zveřejňovat svoji osobu. Jen krátce před smrtí se její představená dověděla, která z její sester měla v roce 1830 zjevení. Představená jí zašeptala: „Sestro Kateřino, to jste tedy byla vy, ta omilostněná duše...“ Od mlčící „světice“ dostala potvrzující odpověď: „Byla jsem pouze nástrojem. Panna Maria se nezjevila kvůli mně. Vybrala si mně nevědomou jenom proto, aby nikdo nemohl pochybovat.“

První medaile byly raženy v roce 1832. Tehdy zuřila v Paříži hrozná epidemie cholery, při níž umírali lidé. Sestry rozdávaly nemocným medaile a mnozí byli uzdraveni. Proto se začalo říkat: To je zázračná medaile! A toto pojmenování už zůstalo. Zajisté to není jenom medaile sama, která způsobuje zázraky, ale Bůh. Medaile symbolicky ve zkratce připomíná evangelium, které je schopno přetvářet životy lidí na celém světě.

V kapli na ulici du Bac v Paříži, jako i na jiných poutních místech světa, lze i v dnešní době pozorovat, že Panna Maria vede lidi cestou smíření s Bohem. K jejím nohám přicházejí s velkou nadějí chudí i bohatí. Otvírá také srdce mocných, kteří poznávají otroctví svého bohatství a stávají se citlivými pro požadavky spravedlnosti. Na poutních místech triumfuje solidarita a křesťanská láska.

Zázračná medaile je dnes již známa po celém světě.

Vysvětlení, jak budeme postupovat při čtení poselství ze zjevení z 18. července a 27. listopadu 1830.

Je více způsobů, jak můžeme duchovně využít bohatství poselství. Uvedeme jednu metodu:

Znak √ = vyprávění Kateřiny Labouré

Znak ∩ = komentář, který nám pomáhá pochopit poselství

Znak III = prohloubení na základě Božího slova

Znak ? = otázky na vzbuzení úvah, které se dotýkají našeho vlastního života

Panna Maria nepřestává navštěvovat lidi a dává znamení podle potřeby každé doby. Ve zjeveních z roku 1830 nás vyzývá, abychom následovali Kateřinu ve čtyřech následujících etapách:

1. Hledat – dat si námahu, vyjít ze sebe, opustit své názory a setkat se s bližním takovým, jaký je.
2. Přijmout – otevřít se plnějšímu životu, který obohatí naši existenci
3. Chápat život – umět se dělit a uvědomovat si velkou hodnotu dělby.
4. Sloužit – společenství s Bohem vede ke společenství s lidmi. Snažit se je vyslyšet, pomoci v potřebě a vidět v nich samotného Boha.

Hledat: - Vstaň a chod'!

- Zvol si světlo!
- Připrav si srdce!
- Nauč se vidět!

Přijmout: - Neboj se setkání!

Chápat život:

- Tvůj život mně zajímá!
- Ty jsi schopný/á!
- Vnímej události!

Sloužit:

- Prožívej eucharistii!
- Měj v úctě důstojnost člověka!
- Slyš volání chudých!
- Přispívej k aktuálnosti církve!

Vstaň a chod'!

√ „Když jsem se vzbudila o půl dvanácté v noci, podívala jsem se, odkud šel hlas. Odhrnula jsem záclonu a viděla jsem asi čtyř až pětileté dítě v bílém, které mě volalo jménem: Milá sestro, milá sestro! Rychle vstaňte, pojd'te do kaple, Svatá Panna vás čeká!“

Д Panna Maria se ohlásila Kateřině skrze dítě. Byla vyrušená z pokojného spaní. Bůh volá, vyrušuje, burcuje, budí nás ze spaní. Představuje se nám v osobě dítěte, které si žádá pozornost. Jindy nás oslovuje skrze zoufalého a trpícího bratra, cizince, který čeká na naše přátelství... Když Bůh přichází, není nám vždy jasné, co od nás chce, ale jisté je, že si přeje, abychom měli otevřené srdce pro lásku a porozumění.

III. „Cestou odtud Ježíš uviděl člověka jménem Matouš, jak sedí v celnici. Řekl mu: „Pojď za mnou,“ a on vstal a šel za ním.“ (Mt 9,9)

- ?
- Jak na nás působí slova a skutky Pána Ježíše, vyrušují nás?
  - Umíme se zříct svých vedlejších zálib a zodpovědně se postavit k povinnostem?
  - Odvážíme se někdy pozvat kamarády a jiné lidi a vydat se spolu s nimi na setkání s Ježíšem?
  - Když zkoumáme svůj život, rozpoznáváme volání, které nám Pán Bůh adresuje? Jakým způsobem a kdy?

Zvol si světlo!

√ „Šla jsem za dítětem, které kolem sebe vyzařovalo světlo. Udivovalo mě, že dveře do kaple se samy otevřely, jen co se jich dotklo prstem.“

Д Odpověď Kateřiny je rychlá, nezdráhá se jít za svým průvodcem a nachází cestu světla.

Když někdo odpoví na Boží výzvu, Bůh naplní jeho srdce láskou a světlem. Potom se i on sám stává světlem všude, kam přijde. Zářící z něho Boží přítomnost a zázračně otevírá dveře srdcí.

Když prožíváme hluboké přátelství, tehdy se něco mění v našem životě i v životě osob, které potkáváme. Je to jakoby paprsek slunce, který zkrášlí všechno, čeho se dotkne, a ukáže nám v jiném světle věci a lidi.

III Ježíš k nim pak znovu promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jn 8, 12)

„Vy jste světlo světa. Město ležící na hoře nemůže být skryto. Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5–14,16)

- ?
- Setkali jsme se již se skutečným přátelstvím? Co změnilo v našem životě?
  - Odpověděli jsme již rozhodnými kroky na Boží výzvu? Měli jsme z toho radost?
  - Umíme rozpoznat Ježíše Krista – Světlo světa, přítomného v bližních? Při jakých příležitostech?

Připrav si srdce!

√ „Dítě mě vedlo do svatyně ke křeslu pro kněze. Tam jsem si klekla, zatímco dítě zůstalo po celou dobu stát. Čekání se mi zdálo dlouhé. Konečně přišla...
Dítě upozornilo: „Hle, svatá Panna je tu.“

Д Panna Marie nepřišla hned, chtěla, aby Kateřina chvíli počkala a připravila se na setkání. Nechává jí potřebný čas na přípravu srdce v tichu. Skutečný kontakt s Bohem a s bližními potřebuje ovzduší ochoty, trpělivosti, pozornosti a jistou tichost, abychom byli schopni vyslyšet i respektovat druhého.

III Jak je psáno u proroka Izajáše: „Hle, posílám před tebou svého posla, aby připravil tvou cestu.“ „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu pro Pána! Vyrovnajte jeho stezky!“ Tak přišel Jan, křtil na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů. (Mk 1,2–4)

- ?
- Myslíme na to, abychom si připravili srdce ochotné a pozorné k přijetí bližního?
  - Umíme si najít čas k mlčení a modlitbě jako přípravu na předvídané i nepředvídané setkání?

Nauč se vidět!

√ „Z boční strany kaple jsem slyšela jakoby šustění hedvábných šatů... Zapochoybovala jsem, zda ta osoba v křesle, kterou jsem viděla, je Panna Maria. Ale dítě řeklo: „Hle svatá Panna!“ Nejsem schopná vyjádřit to, co jsem tehdy prožívala. Dítě znovu rázně řeklo: „Hle, svatá Panna!“ Na mé zdráhání se dítě ozvalo i potřetí silným hlasem muže; pak mi již bylo jasné, že je to Panna Maria.

Д Když někdo přichází, zaklepe na dveře, aby nás upozornil na svoji přítomnost. Maria se Kateřině ohlásila diskrétně, ale ona ji hned nepoznala. Pan Bůh třikrát volal Samuela, který až potom pochopil. Dítě také třikrát opakuje: Hle, svatá Panna! A potřetí jeho silný hlas zní téměř jako výčitka.

Proč Kateřina ihned Marii nepoznala? Je jisté, že milovala Boha i Pannu Marii, ale její poznání bylo ještě neúplné, jenom podle její osobních představ. Bůh chce, aby se zřekla svého osobního pohledu, aby se naučila správně vidět.

Abychom viděli jiného takového, jaký je, musíme se zříct svého názoru, svých předsudků. Pokud to neuděláme, zredukujeme ho na obraz, který o něm máme. A navíc, abychom správně viděli, je potřeba, aby nás bylo víc, musíme přijmout pomoc a vnímat srdcem.

III Zatímco o tom mluvili, stanul uprostřed nich Ježíš. „Pokoj vám.“ [...] mysleli, že vidí ducha. Když stále nemohli samou radostí uvěřit a jen se divili. [...] Tehdy jim otevřel mysl. (Lk 24–36, 37, 41, 45)

Potom se Ježíš znovu ukázal učedníkům u Tiberiadského jezera [...] Za svítání stál na břehu Ježíš (učedníci ale nevěděli, že je to on).

[...] zavolal na ně. Učedník, kterého Ježíš miloval, tehdy řekl Petrovi: „To je Pán!“ (Jn 21–1, 4, 7)

- ?
- Co nám překáží správně vidět? S jakými překážkami se setkáváme u sebe a u jiných?
  - Jaké prostředky užíváme k tomu, abychom správně viděli?
  - Zajisté, správné vidění nás dělá šťastnějšími. Jak si tedy můžeme navzájem pomáhat vyjít ze zaslepenosti?

Neboj se setkání!

√ „Když jsem uviděla svatou Pannu, skokem jsem byla u ní, klekla jsem si na oltářní stupeň. Své složené ruce jsem si opřela o její kolena. To byla nejblaženější chvíle mého života. Nejsem schopná vyjádřit, co jsem tehdy prožívala.“

Д Panna Marie usazená v křesle dala Kateřina najevo, že s ní chce strávit nějaký čas. Kateřina již více nepochybovala o totožnosti Panny Marie. Byla naplněná důvěrou a radostí asi tak jako slepý Bartimaios. Ten odhodil svůj plášť, zvedl se a došel k Ježíšovi. (Mk 10,50)

Kateřina zůstala v důvěrné blízkosti, zaplavená pocity radosti, něhy, štěstí a lásky.

III Tehdy jeden druhému řekli: „Copak nám nehořelo srdce, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (Lk 24,32)

[...] přišel Ježíš, postavil se doprostřed a řekl jim: „Pokoj vám.“ [...] Učedníci byli šťastní, že vidí Pána (Jn 20, 19–20)

- ?
- Jsme schopni navázat dobré vztahy s jinými?
  - Máme opravdovou snahu věnovat se tomu, koho právě potkáme?
  - Myslíme na poděkování za každé setkání?
  - Najdeme si čas na takovou modlitbu, ve které na sebe necháme působit Boží lásku a umíme ji o opětovat?

Tvůj život mě zajímá

- √ „Panna Marie mi řekla, jak se mám chovat k duchovnímu otci a co mám dělat v těžkostech.“
- Д Panna Marie dává možnost, aby jí Kateřina vyprávěla všechny těžkosti, zklamání, problémy a obavy. Když ji vyslyšela, dostala světlo a radu do života.
- III Téhož dne se dva z nich vydali do vesnice jménem Emauzy [...] a povídali si o všem, co se stalo [...] sám Ježíš se přiblížil a připojil se k nim [...] Ježíš se jich zeptal: „O čem si to cestou povídáte?“ [...] Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný návštěvník Jeruzaléma, který neví o tom, co se tam v těchto dnech stalo!“ [...] My jsme ale doufali [...] jim pak vykládal, co o něm bylo napsáno ve všech Písmech.
- ? - Myslíme na to, že Boha zajímá všechno, co se děje v našem životě?
- Jaké těžkosti prožíváme tehdy, když se chceme podělit s tím, co prožíváme?
- Umíme projevit zájem o život druhých lidí?
- Jaká je kvalita našeho naslouchání? Jsme schopni přijmout myšlenky každého?

Ty si schopný/á!

- √ „Bůh vás chce pověřit jistým posláním. Nebudete to mít lehké... Budou vám protirečit, ale nebojte se, dostanete milost. Jenom všechno s důvěrou a upřímně beze strachu sdělte.“
- Д Ve štěstí prodlouženého setkání Panna Maria vede Kateřinu na cestě jejího poslání. Ujišťuje ji, že Bůh jí dal důvěru, a proto jí svěřuje konkrétní úlohu, která bude spojená s utrpením. Bůh jí však pomůže překonat všechny překážky.
Dnes tak jako včera má k nám Ježíš důvěru. Ve křtu jsme všichni dostali určité poslání. Ale při jeho plnění bývá naše víra i tvrdě zkoušena. Pán nás však považuje za schopné přemoci všechny překážky. Ujišťuje nás o své přítomnosti a milosti. Jeho láska zahání všechen strach a dodává odvahu.
- III „Jděte. Hle, posílám vás jako beránky mezi vlky. Neberte s sebou měšec ani mošnu ani obuv a s nikým se po cestě nezdravte [...] nejdříve řekněte: „Pokoj tomuto domu.“ (Lk 10, 3–6)
Potom jim řekl: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření. Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval Slovo znameními, která je doprovázela. (Mk 16–15, 20)
- ? - Jaké poslání nám Pán svěřuje dnes?
- S jakým neporozuměním se přitom setkáváme?
- Jaké prostředky použijeme, abychom přemohli strach, který nám překáží v poslání?
- Umíme důvěřovat jiným a svěřit jim nějakou zodpovědnost?

Vnímej události!

- √ „Přijdou zlé časy [...] Francii postihne neštěstí. Celý svět bude ochromený pohromami všeho druhu [...] (Marie měla přítom smutný výraz ve tváři).“
- Д Maria vidí přítomné i budoucí události. Je smutná, když předpovídá tragické děje. Před oltářem neprožíváme jen šťastné chvíle, ale myslíme i na bídu a utrpení celého světa. Panna Maria viděla během svého života ve všech událostech hlubší smysl a vůli Boží, na kterou uměla vždy správně odpovědět. Proto nám připomíná potřebu správně chápat události, neboť v nich k nám vždy mluví Bůh.
- III Hospodin pokračoval: „Zřetelně jsem viděl trápení svého lidu v Egyptě, slyšel jsem i jejich nářeky na jejich biřice. Ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vytrhl z ruky Egyptůanů a abych je z té země vyvedl do země dobré a prostranné [...] Nyní tedy pojd' [...] „Já budu s tebou!“ (Ex 3–7, 8, 10, 12)
„Na světě zakoušíte soužení, ale buďte stateční — já jsem přemohl svět.“ (Jn 16,33)
Maria všechna ta slova uchovávala a zvažovala ve svém srdci. (Lk 2–19,15)
- ? - Umíme se podělit s jinými o své radosti, naděje, boje a těžkosti? Umíme se spolu zamýšlet nad těmito událostmi, abychom poznali, co nám chce Bůh říct?
- V našich společenstvích, ať už dětí, mladých nebo dospělých, se vyskytují různé situace (nemoc, neúspěch v škole, v rodině...). Jak se zachováme při takovýchto nepříjemných situacích?

Prožívej eucharistii!

- √ „**Přicházejte k tomuto oltáři, kde se budou rozlévat milosti na všechny** [...], kteří budou o ně s důvěrou prosit.“
- Д Když to Panna Maria vyslovila, usměrňuje lidi k Bohu, a ne k sobě. Ona jako matka není cílem, ale ukazuje cestu, která vede k spojení s Pánem Ježíšem, přítomným v eucharistii i v našich bratřích a sestřích. Povzbuzuje nás ke konkrétním činům:
„Přicházejte“; tedy vyjděte sami ze sebe a vykročte na cestu směrem k Bohu a k bližním, musíme vždy něco opustit a nechat za sebou.
„K tomuto oltáři“; vrhnout se někomu k nohám a prosit ho, to znamená, že ho velmi potřebujeme. Maria nás k tomu pobízí.
- III „**Kde se budou rozlévat milosti na všechny**“; Pán se s námi chce setkat a obnovit náš život. Vždy, když přijdeme k němu, naplní nás svou láskou a milostí. Bůh nás miluje tak jako otec svého marnotratného syna v podobenství. „A tak vstal a vydal se ke svému otci. Otec ho spatřil už z veliké dálky. Pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a zasypal ho polibky...“ (Lk 15,20)
Když přistupujeme k svátostnému Pánu, když ho zbožně přijímáme, dostáváme sílu a schopnost stávat se tvůrcem nového a lepšího světa.
... já jsem přišel, aby měly život – život v plnosti. (Jn 10,10)
Vtom přišel muž jménem Jairos [...] Padl Ježíši k nohám a prosil ho, aby s ním šel domů. Měl totiž jedinou dceru, asi dvanáctiletou, a ta umírala [...] On ji ale vzal za ruku a zvolal: „Děvčátko, vstaň!“ (Lk 8–41, 42, 54)
- ? - Co máme dnes opustit, abychom mohli potkat Boha v bližních?

- Necháváme si dost času na to, abychom mohli přijít na eucharistické setkání s Pánem?
- Když se zúčastníme svaté mše, obnoví a oživí nás to duchovně?

Měj v úctě důstojnost člověka!

- √ „Křížem se bude opovrhovat, bude pošlapáný. Bude téct krev... Celý svět bude v zármutku.“
- Д Panna Maria spolucítí s lidmi v každém utrpení. Je zarmoucená, když vidí neštěstí svých dětí, když jsou lidé obětí zla, nenávisti, vykořisťování, peněz... Každá nespravedlnost je hluboká urážka Boha. Každé zlo má své kořeny v hříchu, který je příčinou lidského neštěstí. Panna Maria upozorňuje Kateřinu na lidskou bídu a současně na nutnost boje proti hříchu. To je možné modlitbou, láskou, službou a bojem proti nespravedlnosti. Opravdový soucit musí vyústit do konkrétního činu.
- III „Tehdy mu ti spravedliví odpoví: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového a dali ti najíst anebo žíznivého a dali ti napít? Kdy jsme tě viděli jako cizince a přijali tě anebo nahého a oblékli tě? Kdy jsme tě viděli nemocného anebo v žaláři a přišli jsme k tobě?‘ Král jim odpoví: ‚Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.‘ (Mt 25, 37–40)
- ? - Umíme se přiblížit k těm, kdo trpí nebo jsou v těžké situaci? Jde hlavně o ty, kteří žijí v naší blízkosti. Naším vzorem je Panna Maria, která stála u kříže Pána Ježíše.
- Jaké prostředky chceme použít při odstraňování nespravedlnosti, násilí a vykořisťování?
- Jak se díváme na lidi, které zranil život? (Hlavně na lidi z našeho okolí.)
Poznáváme v nich tvář trpícího Ježíše?

Poslouchej volání chudých!

- √ Kateřina se obrátila na otce Aladela, svého zpovědníka, který byl knězem misijní společnosti sv. Vincenta: „Přesvatá Panna vás chce pověřit posláním [...] Máte být zakladatelem a ředitelem Hnutí mariánské mládeže...“
- Д V té době již existovalo Sdružení dětí Panny Marie. Poněvadž Kateřina byla služebnicí chudých, proto Panna Maria skrze ni připomíná církvi nutnost věnovat se zvláště těm mladým lidem, kteří žijí v těžkých podmínkách, neboť takovým je věnováno málo pozornosti. Skutečně, těžké životní podmínky devatenáctého století postihly zejména mladé. Nové Mariánské hnutí mládeže bylo schváleno papežem Piem IX. 20. června 1847. Mladí lidé se v něm má formovat jak po stránce lidské, tak i křesťanské, aby se stali plnohodnotnými lidmi i křesťany.
Takovýto cíl mělo Mariánské hnutí od počátku až dodnes, i když se měnily životní situace, mentalita, potřeby a nároky. Navzdory všem proměnám si Mariánské hnutí chce zachovat evangelijního ducha — ducha Magnificatu Panny Marie. Chce vnést evangelijní poselství do lidských problémů a oslovit mládež vzdálenou od církve.
Naše Mariánské hnutí je rozšířeno již v mnohých zemích a patří k výchovným institucím církve.

- III Vyprávěl jim tedy toto podobenství: „Kdyby někdo z vás měl sto ovcí a jednu z nich by ztratil, nenechá těch devadesát devět v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? Jakmile ji najde, s radostí ji vezme na ramena, přijde domů a svolá přátele i sousedy: ‚Radujte se se mnou, neboť jsem našel svou ztracenou ovci!‘ (Lk 15, 3–6)
- ? - Jaké místo dáváme v našich vztazích těm, kdo se od nás liší způsobem života a vyjadřováním?
 - Co uděláme pro to, abychom se přiblížili k těm, kdo jsou nejvíce uznáváni?
 - Umíme obdivovat snahu našich předchůdců, kteří dokázali vnášet evangelium do problémů života své doby?
 - Umíme využívat jejich mimořádných zkušeností a iniciativ pro potřeby dnešní doby?

Přispívej k aktuálnosti církve

- √ „Zůstala jsem sama, ani nevím, jak dlouho. Vím jen tolik, že když odešla, zdálo se mi, jako by všechno bylo zhaslo... Když jsem potom přišla do ložnice, slyšela jsem, že hodiny byly právě dvě hodiny po půlnoci. Už jsem nemohla spát.“
- Д Když jsme v příjemném společenství, čas běží velmi rychle... Kateřina to sama zakusila. Její srdce bylo natolik naplněné láskou, něhou, důvěrou a štěstím, že nezapomínala, jak čas rychle plyne.
 Když zjevení skončilo, přítomnost Panny Marie zůstala, ale již jiným způsobem, který podstatně změnil Kateřinin život.
 Viděla tvář Pána Boha ve tváři Panny Marie. Pak v každodenním životě chtěla vidět Boha v každé lidské tváři, hlavně v té chudé.
- III „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mt 28, 20).
 „Proto bděte, neboť nevíte, ve které chvíli přijde váš Pán.“ (Mt 24, 42)
 „Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.“ (Mt 25, 40)
- ? - Poznali jsme již, jak se s námi Bůh setkává v každodenních událostech?
 - Umíme poznávat Boha přítomného v osobách, které potkáme, a to bez ohledu na jejich zevnějšek? Jakou změnu to přináší do našeho života? K čemu nás to vyzývá?

27. listopadu 1830: Druhé setkání — cesta ke světlu s Pannou Marií

V průběhu druhého setkání se Panna Maria ukázala stojíc na polokouli. Měla překrásnou tvář. V ruce držela menší pozlacenou kouli, ze které vyčníval kříž. V dalším průběhu tryskaly z jejích rukou světelné paprsky...

Najednou celý obraz dostal obraz medaile, symbolu evangelijního poselství.

I dnes Panna Maria chce, abychom se stali znamením pro svět, a proto nás vyzývá:

1. MILOVAT SVĚT, tj. poznávat v něm přítomnost Ježíše Krista, žít jako člověk zodpovědný sám sobě i jiným, pak z toho plyne **snaha hodnotit krásu světa i snaha stavět nový svět.**
2. NECHAT SE UCHVÁTIT LÁSKOU, tj. úplně jí otevřít srdce, abychom uměli přijmout výzvu: **Přicházejte ke světlu!**

3. ŽÍT EVANGELIUM S CÍRKVÍ, tj. skrze Marii mít podíl na utváření budoucnosti světa. Stejně jako medaile máme být **znamením lásky evangelia a nástrojem apoštolátu**.

Hodnocení krásy světa

- √ „Spatřila jsem Pannu Marii na místě oltáře sv. Josefa [...] Stála tam v bílém oblečení, byla střední postavy [...] Její krásu nemohu slovy popsat...“
- Д Kateřina kontempluje krásu Marie. Tvář je výrazem člověka, jeho vlastností a tajemství. Na tváři Panny Marie se odráží Boží milost. Krása je i jménem Boha. Bůh je krása, Dobrota, Láska... Bůh Otec je pramenem každé krásy, Bůh Syn je obrazem krásy Otce, která je světlem Ducha svatého. Tvář Panny Marie je tedy obrazem — ikonou Nejsvětější Trojice.
Krása Marie se zračí ve tváři každého člověka, který slouží s láskou; v tváři matky, která s láskou trpí... Nikoli vnější rysy vyjadřují krásu tváře, ale kvalita, pravda a čistota srdce. Tvář je vždy krásná, pokud je srdce naplněno opravdovou láskou.
Bílý šat Marie, který připomínal ranní svítání, vyjadřuje její Neposkvrněné početí, tj. že již od první chvíle života žila v Božím světle bez hříchu.
Duch svatý nám dá schopnost vnímat a rozpoznávat pravou vnitřní krásu.
- III Vaše krása nespočívá ve vnějších věcech — v okáزالých účesech, zlatých špercích a nádherných šatech —, ale ve vašem srdci. Ozdobte své nitro nepomíjivou krásou krotkého a pokojného ducha, který je před Bohem velmi vzácný. (1 Pt 3, 3–4)
On jim však odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a plní je.“ (Lk 8, 19–21)
- ? Láska není hrubá, nehledá svůj prospěch, není vznětlivá, nepočítá křivdy. (1Kor 13,5)
- Proč tolik toužíme po kráse?
  - Co znamená pojem krásy?
  - Co obdivujeme ve své tváři? A v tvářích jiných lidí?
  - Jaké prostředky využíváme na zkrášlení svého zevnějšku?
  - Věříme, že Pán Bůh nám dává účast na své kráse? Jakým způsobem?

Stavět nový svět

- √ Panna Maria držela v rukou pozlacenou zeměkouli, ze které vyčníval malý kříž... Očima pozdvihnutými k nebi ji obětuje Bohu... Pak jsem slyšela: Tato koule symbolizuje celý svět a každého člověka zvlášť.
- Д Zeměkoule s křížem připomíná náš svět, který Bůh nekonečně miluje, vždyť on ho spasil. Dal nám svého syna (vtělení — vykoupení). Kříž, to je celý náš život. Zlatá barva zeměkoule nás utvrzuje, že máme v Božích očích velkou cenu, že náš život je cennější než všechno zlato světa. Bůh osobně miluje každého člověka bez rozdílu, rovněž se zajímá o lidi východu, západu, severu i jihu. Ježíš Kristus nám před svou smrtí na kříži dal za matku Pannu Marii a ona je od té chvíle naší skutečnou matkou a vychovatelkou. Jako matka nosí své dítě v náručí, tak Marie drží ve svých rukou zemi, kterou obětuje Bohu. Přeje si, abychom milovali Pána Ježíše tak jako ona.

- III Tehdy Bůh řekl: „Učiňme člověka k našemu obrazu, podle naší podoby! Bůh stvořil člověka ke svému obrazu [...] jako muže a ženu stvořil je. A Bůh jim požehnal [...] Bůh viděl všechno, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré! (Gn 1, 26–31).
Na to mu řekl: „Nepřibližuj se! Zuj si obuv z nohou, neboť místo, na němž stojíš, je svatá půda.“ (Ex 3, 5)
Jsi pro mne tolik drahocenný, jsi mi tak vzácný, tak tě miluji. (Iz 43, 4)
Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. (Jn 3, 16)
- ? Umíme otevřít oči svého srdce, abychom v našem prostředí mohli v každém člověku poznat bratra nebo sestru?
Věnujeme zvláštní pozornost lidem, kteří jsou v těžkostech?
Obětujeme Pánu lidské úsilí, radosti, bolesti, úzkosti a naděje?
Jak se angažujeme svými činy v stavění nového světa, přijatelnějšího pro všechny, hlavně pro chudé?

Přicházejte k světlu!

- √ „Ruce Panny Marie, které držely zeměkouli, se náhle pokryly prsteny s drahokamy, z kterých vycházely oslňující paprsky světla. Současně jsem slyšela hlas: „Tyto paprsky jsou symboly milostí, které Panna Maria zprostředkuje všem těm, kteří o ně budou prosit.“ Některé drahokamy byly bez lesku. To jsou ty milosti, o které nikdo neprosí...“
- Д Prsteny znamenají smlouvu Panny Marie s Bohem. Ona je ten drahokam, který je schopen přijímat světlo Boží lásky a úplně ho odrážet — vyzařovat ho na jiné. Skutečně, lásku vždy vyzařuje, Marie to tak dělala po celý život. Když se přiblížíme ke světlu lásky, objevíme, co Bůh dělá v nás a s námi, a to i navzdory našim slabostem. Když se přiblížíme k Božímu světlu, náš život bude jasný a budeme rozšiřovat světlo na ty, které potkáme. Tím jim pomůžeme lépe kráčet ke světlu na cestě života. A toto je ten soud, že světlo přišlo na svět, ale lidé si více než světlo oblíbili tmu, protože jejich skutky byly zlé. (Jn 3, 19)
Ale i drahokamy bez lesku nám něco říkají: Nepotřebovali bychom více světla a lásky v našem vlastním životě i pro šťastný život tohoto světa?
- III Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh [...] Tento byl to pravé Světlo osvěcující každého člověka přicházejícího na svět [...] Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali (Jn 1–1, 9, 11).
Ježíš k nim pak znovu promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude už chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (Jn 8, 12)
„Vy jste světlo světa. Město ležící na hoře nemůže být skryto [...] Tak ať vaše světlo září před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5, 14–16)
- ? - Máme se stát svědky Boží lásky, jak se tedy přibližujeme k pravému světlu?
Chceme, aby nás cele proniklo?
- Byli jsme již světlem pro někoho? Jakým způsobem?

Medaile — znamení lásky evangelia

„Okolo tohoto obrazu jsem četla povzdech napsaný zlatými písmeny: „Ó, BEZ HŘÍCHU POČATÁ PANNO MARIA, ORODUJ ZA NÁS, KTERÍ SE K TOBĚ UTÍKÁME.

Po chvíli se ukázala druhá strana obrazu, kde byl monogram M, z kterého vyčníval kříž. Pod ním byla přesvatá srdce Ježíše a Marie.“

Touto medailí nám Panna Maria představuje podstatu křesťanského poselství. Obě její strany se navzájem doplňují.

PŘEDNÍ STRANA: NEPOSKVRNĚNÁ PANNA MARIA, MATKA LIDÍ.

Bůh si vyvolil Marii jako posla své lásky, v její tváři jsou rysy Boha i církve.

Maria stojí — je připravená kráčet jako poutník a jít nám v ústrety. Bůh chce, abychom byli vždy připraveni, svobodní a zodpovědní.

Ruce vystřené na přijetí — ruce, které nám chtějí vždy posloužit a ukazovat ten správný směr, a to bez vnučování.

Marie šlape na hada, symbol hříchu — který se jí nikdy nedotkl. Ona byla první vykoupená, první křesťanka, vždy vítězí nad zlem. Hřích nás zabíjí, ale láska rozvíjí.

Zářící paprsky — Boží láska, která nás uschopňuje milovat, žít ve světle a stále se spojovat s Bohem.

„**Ó, bez hříchu počatá Panno Maria, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.**“ Nikdy nic neodmítla Bohu, který si z ní vzal lidské tělo. (Jn 1, 14). I dnes chce Bůh přicházet na svět skrze nás, a proto prosíme Marii o pomoc: Oroduj za nás...

Ona nám v každé potřebě pomůže, tak jak to udělala v Káně. Když na nás doléhají údery života a neumíme si pomoci, zůstává ještě poslední útočiště: Maria, která nás vždy jako matka vyslyší a pochopí. Ona nám vždy dodá odvahu a důvěru a nasměruje ke svému Synu: „Udělejte všechno, co vám řekne.“

Zadní strana: Láska je tajemství života.

Kříž je v plánu Boží lásky k lidem, v něm se projevuje síla lásky Ježíše Krista a Boží přítomnost uprostřed lidí. On učil o svém Otci a ztotožňoval se hlavně s chudými. Lidé však nepřijali absolutnost jeho lásky a usmrtili ho. Když dobrovolně přijal kříž, otevřel nám cestu do věčného života. Svědkové potvrdili, že „jedli a pili s ním“ po vzkříšení.

V tom je síla naší víry. Pan Ježíš zůstává stále s námi, setkáváme se s ním v našem životě.

Na této cestě nelze zapomenout na Pannu Marii, která má rozhodující úlohu v dějinách spásy, protože úzce spolupracovala se svým božským Synem a doprovázela ho až na Kalvárii, kde nám ji dal za naši matku. Ona nás učí poznávat Ježíše jako cestu, pravdu a život.

Dvě srdce: znamenají plnost lásky.

Ve všech jazycích světa je srdce symbolem něhy, lásky, otevřenosti. Pán Ježíš ve svém pozemském životě stále dokazoval dobrotu a spojení se svým nebeským Otcem. Měl rád lidi a jejich život, a to i navzdory nevěrnostem a zradám. Setkání s ním naplňovalo a naplňuje lidi vírou, důvěrou a silou změnit život k lepšímu. Tímto směrem nás vede Panna Marie, naše matka, sestra, vychovatelka. Učí nás vytvářet opravdovou lidskou rodinu, sloužit, budovat nový, spravedlivější svět, jak to vyzpívala v Magnificatu.

Srdce ověčené trním — srdce probodené mečem! Trní a meč nám připomínají, jak těžké je správně milovat. Každá opravdová láska je spojená dříve nebo později s utrpením, protože je těžké opustit sebe samého pro dobro druhého.

„Mariánský monogram M, z kterého vyčnívá kříž, a dvě srdce nám vysvětlí všechno.“ (sv. Kateřina)

Dvě spojená srdce jsou pravým opakem egoismu. Evangelium nepřestává zdůrazňovat nezištnou lásku, která je potřebná pro životní úspěch. Bez lásky nic nemá cenu. Hodnota osobnosti se neměří ani diplomy, ani peněženkou, ale schopností milovat. Skutečná láska k bližním si vyžaduje smrt egoismu – osobních zájmů. A právě v tom je pravé štěstí!

Dvanáct hvězd: radostná zvěst církvi!

Pan Ježíš založil církev na Petrovi a ostatních apoštolech (dvanáct hvězd). I dnes si Pán Ježíš povolává lidi, aby intenzivně prožívali jeho radostnou zvěst, a uzavírá s nimi smlouvu. Chce, aby se evangelium skrze církev dále šířilo.

Maria — hvězda evangelizace — nám připomíná, že svědčit o Ježíši Kristu znamená dát se do služby všem. To si vyžaduje pozornost a přítomnost všude a ve všem, co se týká lidských problémů. Jenom tak mohou lidé najít jeho světlo a pravdu.

III Když k ní přišel, řekl: „Zdravím tě, milostí obdařená, Hospodin s tebou!“ (Lk 1, 28)
Simeon jim poželal a Marii, jeho matce, řekl: „[...] a tvou vlastní duši pronikne meč [...].“ (Lk 2, 34–35)

Vojáci upletli trnovou korunu a narazili mu ji na hlavu. (Jn 19, 2)

U Ježíšova kříže stála i jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna. Když Ježíš uviděl matku a učedníka, kterého miloval, jak tam stojí, řekl své matce: „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka.“ A ten učedník ji od té chvíle přijal k sobě. (Jn 19, 25–27)

Bůh je láska. Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. (1Jn 4, 16)

- ? - Měli jsme již příležitost plně se v něčem angažovat? Co to od nás vyžadovalo?
- Co to pro nás znamená: sloužit s láskou?
- Vyvolit si Ježíše Krista nás zavazuje vyvolit si i chudé. Jak se to projevuje v našem životě?

Medaile — nástroj apoštolátu

√ „Hlas mi pak řekl: Dejte razit medaili podle tohoto vzoru. Osoby, které ji budou nosit s důvěrou, obdrží hojné milosti.“

Д Panna Maria si přála razit medaile, protože nám chtěla zanechat památku na svou lásku. Medaili můžeme nosit jako památku, ale její vlastní hodnota není jenom v samotném předmětu. Její úlohou je připomínat nám radostnou zvěst — evangelium. Žijeme ve světě, který je poskvrněn hříchem. My však máme i v takovém světě hlásat Boží slovo, protože Bůh ho miluje takový, jaký je. Medaile je dar lásky a nástroj apoštolátu.

III „Čas se naplnil — Boží království je blízko. Čiňte pokání a věřte evangeliu!“
(Mk 1, 15)

„Duch Hospodinův je nade mnou, neboť mě pomazal nést evangelium chudým. Poslal mě vyhlásit propuštění zajatým a prohlédnutí slepým, propustit soužené na svobodu a vyhlásit léto Hospodinovy milosti.“ (Lk 4, 18–19)

Potom jim řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.
(Mk 16, 15)

- ?
- Co pro nás znamená nošení medaile?
  - Bůh chce, abychom byli živou medailí pro všechny, které potkáme. Jsme skutečně takovou medailí, nebo jenom bezvýznamným kouskem kovu?
  - Umíme se dívat na jiné jako na medaili a vnímáme to, co nám chce Bůh skrze ně říct?

Neposkvrněné početí Panny Marie

Událost z roku 1830 v kapli na ulici du Bac v Paříži jasně mluví ke světu o výsadě Neposkvrněného početí Panny Marie. Bylo to dvacet osm let před zjevením v Lurdách. Papež Pius IX. definoval a vyhlásil ve světle Ducha svatého toto tajemství jako dogma, článek víry, 8. prosince 1854. Tuto výsadu obdržela Maria od Boha, vzhledem k výjimečnosti svého poslání. Oslava a chvála nezůstává u ní samé, ale skrze ni směřuje k Bohu.

Neposkvrněné početí v kontemplaci církve:

Vyvolená Matka Ježíše Krista byla naplněná milostmi a uchráněna od každého hříchu, a to již od chvíle svého početí. Ježíš jako pravý člověk se musel narodit ze ženy.

Proto Panna Maria obdržela zvláštní milost, že byla zbavena hříchu od první chvíle svého života. Ona byla první křesťanka — vykoupená, vzhledem ke své výjimečné roli. Tuto milost nedostala pro sebe a pro svoji vlastní oslavu, ale jenom pro mimořádné poslání matky Božího syna — Bohorodičky.

Ale i navzdory tomu měla Marie lidskou přirozenost, a proto i ona musela vést životní boj, aby byla spasena. Měla svobodnou vůli odpovědět na Boží lásku: Ano, nebo ne, tak jako každý z nás. Žila ve světě chudých. Neporozuměla všemu hned od první chvíle, ale vždy měla důvěru v Boha, a to neomezenou a neochvějnou. Poznala i pokušení, zkoušky a pronásledování. Musela bojovat proti zlému duchu, aby obhájila svou věrnost a stala se pokornou Boží služebnicí.

Tajemství Neposkvrněného početí se opírá o slova evangelia:

„Zdravím tě, milostí obdařená, Hospodin s tebou! [...] vždyť jsi nalezla milost u Boha!“ (Lk 1, 28, 30)

Anděl, Boží posel, nazývá Marii „milostí obdařená“ a evangelium dokazuje, že vždy dokázala ladně odpovědět na Boží výzvu, jak v Káně, tak i pod křížem.

Výsada Neposkvrněného početí oslovuje a zavazuje celou církev.

Do církve patříme i my, proto se to týká nás všech. Máme si uvědomit, že i s námi má Bůh své úmysly.

Maria je obrazem a vzorem církvi. V ní se zrcadlí Boží svatost, ke které jsme i my pozváni. Ona se pokládala před Bohem za ubohou a nehodnou, protože si uvědomovala, že každá milost pochází od Boha. I v tomto smyslu je naším vzorem. Máme si přiznat svoji ubohost, abychom mohli přijmout Ducha svatého, který má působit v nás a skrze nás.

Naše bída nezabraňuje Bohu, aby v nás konal. Protože jenom pýcha je překážkou pro přijetí Boží lásky. Navzdory tomu nás Pan natolik miluje, že trpělivě čeká na otevření našeho srdce a přijetí jeho milostí.

Závěr

Na ulici du Bac pokračuje Neposkvrněná Panna Marie ve svém mateřském poslání. Shromažďuje si lidi různých ras, jazyků a kultur. Nepřestává nám připomínat radostnou zvěst evangelia. Posílá nás, abychom šli všude svědčit o Boží lásce: doma, v práci i na ulici.

Zjevení Panny Marie jsou projevem apoštolské mise, která se koná vždy a všude. Nepřestává nás přivádět ke svému Synu: „Udělejte, cokoli vám řekne.“ (Jn 2, 5).

Marie v životě světců a některých našich současníků

V mnoha zemích světa je mariánská úcta hluboce zakořeněna. To je znamením, že Bůh miluje a chrání všechny lidi.

Panna Maria směřuje křesťany k trpícím, chudým a bezbranným a chce, aby i oni přijali Krista.

Mezi nesčítelným množstvím křesťanů, kteří přikládají Panně Marii významné místo ve svém životě, uvedeme alespoň několik příkladů z nedávné doby.

Svatý Jan Bosco (1815–1888)

Don Bosco se narodil v Itálii v roce 1815. Od dětství projevoval velkou inteligenci a mimořádnou vynalézavost. V roce 1841 se stal knězem. Na žádost Panny Marie zasvětil svůj život mládeži v městské čtvrti Turína. Bylo to v době velkého rozvoje industrializace severní Itálie. Tehdy si nejenom dospělí, ale již i děti museli vydělávat na živobytí, přičemž byli velmi vykořisťováni. Z lidí bez práce se často stávali zločinci. Don Bosco se snažil shromažďovat mladé, uměl je vyslechnout i povzbudit. Podle něho má každý mladý člověk právo na štěstí. Bojuje proti všem druhům bída a snaží se o to, aby se každý mohl vyučit nějakému řemeslu.

Říkával, že je třeba pro mladé chlapce vytvářet rodinné prostředí, aby se cítili milováni. Podporoval mladé talenty hudby, zpěvu, akrobacie, kouzelnictví... Chtěl, aby se mohli mladí přiměřeně realizovat, a tak nabývat duševní vyrovnanosti. Pro spolupráci získal i laiky. Když už byl obklopen pomocníky, založil Kongregaci Salesiánů (1859).

Základní výchovná metoda Dona Bosca staví na neomezené důvěře k Panně Marii — Pomocnici křesťanů. Chce, aby ji jeho řeholní bratři a sestry milovali a uctívali jako svou matku.

Svatá Bernadeta Soubirousová (1844–1879)

Narodila se na úpatí Pyrenejských hor — v Lurdách. Její otec byl mlynář, ale byl velmi často bez práce, proto rodina žila v bídě. Bernadeta trpěla hladem a zimou. Styděla se, že neumí ani číst, ani psát. Jako čtrnáctiletá byla svědkem osmnácti zjevení Panny Marie. Vyjádřila se: „Panna Maria se na mě dívala jako živá na živou osobu [...] Vykala mi a mluvila nářečím našeho kraje.“

Bernadeta, zvyklá na ponižování, jakého se dostává chudým, najednou objevila v Panně Marii Boží pohled lásky, důvěry a úcty. I když byla nevědomá a chudá, získala schopnost a odvahu zprostředkovat poselství: „Napijte se z pramene a umyjte se tam [...] čiňte pokání [...] modlete se za hříšníky [...] přicházejte v procesích [...]“. Pak jako dvaadvacetiletá řeholnice pokračuje ve své apoštolské činnosti hlavně vlastním utrpením, pokáním, modlitbou, a to s velkou láskou jako věrná Boží služebnice.

Svatý Maxmilián Rajmund Kolbe (1894–1941)

Narodil se v chudé polské rodině v roce 1894. Víme, že Panna Maria má v životě polského národa důležité místo. Matka učila Rajmunda již od dětství milovat Matku Boží. Jako šestnáctiletý vstoupil do františkánské řehole a dostal jméno Maxmilián. V roce 1918 byl vysvěcen na kněze a stal se horlivým zvěstovatelem Ježíše Krista, misionářem. Založil velké mariánské hnutí i noviny, čímž šířil a prohluboval křesťanskou víru. Chtěl, aby lidé poznávali Boha a žili podle své víry. Žil intenzivní život modlitby, a to i navzdory své mnohostranné činnosti. Jeho spiritualita se dá charakterizovat heslem: Skrze Marii k Ježíšovi. Od Panny Marie se učí sebeobětování a otevřenosti pro potřeby celého světa.

Když v roce 1939 nacisté obsadili Polsko, otec Maxmilián obvinil Třetí říši z protináboženské tendence, z rasistického pronásledování, z eutanazie, kterou nacisté prováděli nemocným a starým. Proto byl v roce 1941 se svými blízkými spolupracovníky uvězněn. Po tříměsíčním vězení byl odvezen transportem do koncentračního tábora v Osvětimi, kde byly nelidské podmínky života. Otec Maxmilián tam všestranně pomáhal trpícím spoluvězňům, aby si zachovali naději a lidskou důstojnost. Apoštoloval i s pomocí zázračné medaile, kterou nazýval svým nábojem.

V červenci roku 1941 utekl jeden vězeň z tábora, a proto německý velitel náhodně vybral deset vězňů a odsoudil je na smrt v bunkru hlady. Maxmilián Kolbe se sám nabídl, že nahradí jednoho z odsouzených, otce rodiny. 14. srpna 1941 zemřel spolu s devíti odsouzenými. Jeho smrt urychlila otrávená injekce.

Josef Vresinski (1917–1988)

Narodil se v roce 1917 ve francouzském městě Angers, v chudé emigrantské rodině. Otec byl Polák a matka Španělka. Vyrůstal ve velké hmotné bídě. Nejprve byl cukrářským učeďníkem, ale po mimořádně namáhavých a usilovných studiích se roku 1946 stal knězem. O deset let byl otec Josef poslán na pařížské předměstí, kde sdílel život s chudými a opovrhovanými rodinami. Spolu s nimi, bylo jich 252, založil rodinné hnutí, které poukazovalo na skandál, že v zemi rozvinutého průmyslu existuje krajní bída. Rodinné hnutí pro spravedlnost se velmi rychle šířilo i do jiných zemí. Otec Josef měl velmi dobré spolupracovníky v boji za lidské práva chudých. Říkal: „Velmi rád slyším, jak se chudí lidé umějí obracet o pomoc k Panně Marii, obdivuji jejich opravdovost a vroucnost, a proto se s radostí připojuji k jejich modlitbě. Spolu se modlíme: Zdrávas Maria, pozdravujeme tě jako pravou služebnici, která denně nosila dřevo... Ty jsi byla služebnicí laskavou, vytrvalou, obětavou. Neúnavně jsi se namáhala ve všedních povinnostech a starostech... Zdrávas, nechť je požehnaný plod tvého života, Ježíš, tvé dítě. On krácel tou stejnou cestou služby, činil dobro všude, kam chodil, pomáhal chudým a opuštěným...“

Skutečně, modlitba Zdrávas Maria a modlitba Otče náš jsou prostředky, které sjednocují všechny lidi, chudé i bohaté.

Helder Camara

Narodil se roku 1909 ve Fortaléze, v severní Brazílii. Na kněze byl vysvěcen roku 1931 a o dvanáct let později se stal biskupem. Rozhodný obrat v jeho životě se stal v roce 1955, kdy se celkem zasvětil a obětoval chudým, žijícím v chatrčích města Rio de America. Od té doby vedl jako biskup chudých nenásilný boj ve prospěch utiskovaných. Jednou poznamenal: „Pokud se nepostavíme na stranu utiskovaných, dáváme za pravdu utiskovatelům. Nemůžeme neutrálně mlčet před nespravedlností. Ale pozor! Existuje velké nebezpečí a pokušení, že z utiskovaných se stanou utiskovatelé. Je potřeba bojovat proti nespravedlnosti, ale nikdy s nenávisť v srdci.

Biskup Camara horlivě evangelizuje, podporuje hnutí a rodiny, které čtou a meditují evangelium se snahou vnášet jeho zásady do každodenního života. Společně hledají řešení v každodenních těžkostech, dělí se se svými zkušenostmi, bolestmi i radostmi. Helder Camara, ohnivý obránce lidských práv, miluje Pannu Marii, pokornou služebnici chudých a modlí se:

Panno Maria, Matko Ježíše Krista a Matko církve,
Ty jsi dokonale uměla vyzpívat v Magnificatu chválu Bohu.
Alžběta tě prohlásila za nejšťastnější mezi všemi ženami.
Ty se chceš se svým štěstím dělit s celým lidstvem,
hlavně však s chudými a trpícími, kterým pomáháš.
Jaká síla a přesvědčivost je ve Tvém hlasu,
když v hymnu Magnificate ohlašuješ pád mocných,
vyvýšení pokorných a nasycení hladových...
Tebe se proto nikdo neopovází podezírat pro podvracení....
Prosíme, půjč nám svůj hlas a zpívej taky s námi.
Vyžádej nám u svého božského Syna milost,
aby se na nás plně uskutečňovala Jeho svatá vůle.

Panno Maria, Matko naše, Matko lidských starostí:
Jak mě těší, když vidím zeměkouli ve Tvých rukou tak nepatrnou...
Ale se bojím, že naše velké problémy se do ní ani nevejdou...
Když jsem se však lépe na ni zahleděl a uvědomil si, že je ve Tvých rukou, pochopil jsem, že
ve Tvých dlaních se zmenší i nesmírné problémy lidstva...

**BEZ HŘÍCHU POČATÁ PANNO MARIA, ORODUJ ZA NÁS, KTERÍ SE K TOBĚ
UTÍKÁME.**

Panno Marie, Ty jsi naučila svatou Kateřinu Labouré tuto modlitbu na tomto místě. Od té doby je tento povzdech vyrytý na medailích, které s důvěrou nosí mnozí věřící na celém světě. Ty jsi požehnaná mezi všemi ženami! Ty jsi byla úzce spojená s dílem naší spásy, a tak i s křížem našeho Spasitele. Tvé srdce bylo taky probodnuto, stejně jako srdce Tvého Syna. A teď v nebeské slávě nepřestáváš orodovat za nás ubohé hříšníky. Ty jsi skutečnou matkou církve, kterou chráníš, a bdíš nad každým svým dítětem.
Vypros nám od Boha všechny milosti, jejichž symbolem jsou zářící paprsky, proudící z tvých otevřených rukou.
Přicházejme k tobě s důvěrou a prostotou dítěte. Prosíme, nepřestávej nás vést ke svému božskému Synu. Amen.

Jan Pavel II. (1980 – v kapli Zázračné medaile)

Skuteční mariánští citelé spojují svou úctu a lásku s konkrétní službou a nezůstávají jenom v sentimentální a nečinné zbožnosti.

Papež Jan Pavel II. to potvrzuje v encyklice *Redemptoris Mater*: „Církev čerpá v srdci Panny Marie hloubku víry, jak to vyjadřuje i hymnus Magnificat. Pravdu o Bohu, který je pramenem každého daru, není možné oddělovat od skutků pokorné lásky, která přednostně směřuje k chudým. Tato láska vyzpívaná v Magnificatu se jasně projevuje ve slovech a skutcích Pána Ježíše.

Marie je zcela závislá na Bohu a elánem své víry směřuje vždy k němu. Ona je po boku svého Syna nejdokonalejší ikonou svobody a osvobození celého lidstva a vesmíru. Když chce církev pochopit smysl svého poslání, musí na Marii hledět jako na svou matku a vzor.

(R. M. č. 37)

Maria, ty jsi pro nás znamením.

Panno Maria, Ty jsi zde přítomná, držíš v rukou naši zem.

Takto jsi se představila Kateřině Labouré.

Ano, máš svět ve svých rukou, jako bys nám ho chtěla světit ve smyslu knihy Genesis: A Bůh světil zem lidem...

Maria, Tvé ruce nosily Syna Božího...

A ty nosíš svět v týchž rukou a víš, že svět je místo posvěcené přítomností Ježíše Krista.

Ty chceš, abychom milovali svět takový, jaký je.

Vyzýváš nás, abychom milovali svět tak, jako ho miluješ Ty.

Ty chceš, abychom ho milovali tak, jako Tvůj Syn, který za něho obětoval svůj život.

Maria, na té zemi, kterou máš v rukou, je postavený kříž.

Je zasazený do středu světa, protože Kristus spasil svět.

Ty nás učíš, abychom se ho nebáli a neutíkali, jako by nebyl vykoupěný.

Ty nám říkáš, že dnešní křesťan nemůže být bez zájmu o ekonomický, politický a sociální život pod záminkou, že si tím nechce špinit ruce.

Maria, Ty nám připomínáš naši křesťanskou zodpovědnost v duchu II. vatikánského koncilu:

„Radosti, naděje, smutek, úzkosti dnešních lidí, hlavně chudých a trpících, jsou také radostmi, nadějemi, smutkem a úzkostmi Kristových učedníků.

Není takového lidského problému, který by nenašel ozvěnu v jejich srdcích...“ (Gaudium et Spes č. 1)

Panno Maria, Ty jsi řekla Kateřině Labouré, že tato země znázorňuje každého z nás... Každý člověk má místo v Tvém srdci. I my chceme spolu s Tebou milovat tuto naši zem tak jako Ty, aby se stala domovem, kde budou lidé žít jako bratři a sestry.

Sdružení Mariánské mládeže